

Dániel könyve – Huszonnyolcadik rész

Falak

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nabukodonozor az adventizmus kezdetét, az Egyesült Államok kezdetét, a protestáns szarv kezdetét és a republikánus szarv kezdetét jelképezi. Baltazár mindezen vonalak végét jelképezi.

Nabukodonozor az első és második angyal üzenetének történetét jelképezi 1798-tól 1844-ig, valamint Isten vizsgálati ítéletének kezdetét. Az ő bizonyágtétele párhuzamban áll Dániel első fejezetével. Belsazar a harmadik angyal üzenetének történetét jelképezi 1989-től a vasárnapi törvényig, valamint Isten végrehajtó ítéletének kezdetét. Az ő bizonyágtétele párhuzamban áll Dániel elsőől harmadikig terjedő fejezeteivel.

Nabukodonozor jelzi a „hét idő” végét, amely Izrael északi királyságára 1798-ban következett be, amikor királysága visszaadatott neki, miután a vadállat szívével élt. Bizonyágtétele tovább folytatódik egészen a vizsgálati ítélet kezdetéig, a „hét idő” végén, amely Júda déli királyságára 1844-ben következett be. Bizonyágtételében az „óra” szó az első angyal ítéletórájának üzenetét jelképezi, majd ismét ennek az üzenetnek az érkezését jelenti. A bizonyágtételében szereplő „óra” mind 1798-at, mind 1844-et jelöli, amelyek egyaránt az első harag, illetve az utolsó harag lezárulását jelképezik.

Belsazar végét az a misztikus kézírás jelöli meg, amely megfelel a kétezer-ötszázhuszsznak. A „hét idő”, akár „egy óraként”, akár „szétszóratásként”, akár „kétezer-ötszázhuszként” jelenik meg, az ítélet jelképe. Nimród ítélete „szétszóratás” volt, Nabukodonozoré „hét idő”, Belsazaré pedig kétezer-ötszázhusz. Amikor Nabukodonozor ítéletet tartott a három jeles férfiú felett, a kemencét a rendesnél „hétszeresére” fűtette fel.

A „hét idő” ítélete az első üzenet megérkezésekor, valamint a harmadik üzenet megérkezésekor jelöltetik meg. A Millerita Adventizmus vége 1863-ban a „hét idő” tanának elutasításával kezdődik, és százhuszonhat évvel később, 1989-ben érkezett „a vég ideje” a harmadik angyal történelme számára. A százhuszonhat a „hét idő” jelképe; így az első angyal mozgalmának 1863-ban bekövetkezett végétől a harmadik angyal mozgalmának 1989-ben való kezdetéig a „hét idő” kapcsolja össze őket a jelképes százhuszonhat által.

Dániel ötödik fejezetében azonban Belsazar bukásának bizonyágtétele azt tanítja, hogy senki sem képes meglátni a „hét idő” ítéletét, jóllehet az fel van írva a „falra”. A republikánus szarv számára az ítélet Thomas Jefferson „az egyház és az állam szétválasztásának falára” van felírva, amely Dániel ötödik fejezetében eltávolítottatik. Az igaz protestáns szarv számára az ítélet azon a két szent táblázaton van felírva, amelyek a „falra” vannak kifüggesztve, hogy aki olvassa, futhasson. Laodicea vakságában azonban e szavak felismerhetetlenek. Mindkét esetben az ítélet szavai azt jelentik, hogy mind az igaz protestáns, mind a republikánus szarv megmérgeztetik a mérlegen, és híjával találják. Belsazar történetének üzenete van a republikánus szarv számára, amely a világ

nemzeteit jelképezi.

„Nebukadneccar és Belsazar történetében Isten a mai nemzetekhez szól.” Signs of the Times, 1891. július 20.

Belsazar történetének üzenete a protestáns szarv számára is szól, amely a világ népeit jelképezi.

„Nabukodonozor és Belsazar történetében Isten a mai kor embereihez szól.” Bible Echo, 1894. szeptember 17.

Belsazar bűne a földi fenevad mindkét szarvának bűnét jelképezi. Bármelyik szarv bűne abban áll, hogy elutasítja alapvető igazságait, miközben teljes ismerettel bír azokról az igazságokról. A köztársasági szarv felelősséggel tartozik az Alkotmány világosságáért és a kezdeti történelemért, amikor az az isteni okirat megszületett, ám azóta fokozatosan elvetették. Amikor a nemzet sárkányként szól, az egyház és az állam elválasztásának jelképes fala el lesz távolítva. Az igaz protestáns szarv esetében az első és második angyal üzenetének történetéből áradó világosságot, amikor az alapokat lefektették, fokozatosan elvetették, és ez az elvetés mindinkább folytatódni fog, mígnem végül Isten törvényének „fala” is el lesz vetve.

„A próféta itt olyan népet ír le, amely az igazságtól és az igazságosságtól való általános elhajlás idején igyekszik helyreállítani azokat az elveket, amelyek Isten országának alapját képezik. Ők helyreállítói annak a résznek, amely Isten törvényén ütött sebet jelent — azon a falon, amelyet Ő választottai köré vont oltalmukra, s amelynek igazságosságra, igazságra és tisztaságra vonatkozó előírásai iránti engedelmisségnek kell állandó védelmükké lennie.”

„Félreérthetetlen értelmű szavakkal mutat rá a próféta e falat építő maradék nép sajátos munkájára. »Ha megtartóztatod lábadat a szombattól, attól, hogy a magad kedvét keresd az én szent napomon; és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és tiszteletreméltó napjának; és megbecsülöd azt, nem járva a magad útjain, nem keresve a magad kedvét, és nem szólva hiábavaló beszédek: akkor gyönyörködni fogsz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és táplálalak Jákóbnak, atyádnak örökségével: mert az Úr szája szólt.« Ézsaiás 58:13, 14.” Próféták és királyok, 677, 678.

A bibliai módszertan, amelyet angyalok nyilatkoztattak ki William Millernek, Isten prófétái törvényeit képviseli, és az ókori Izráeltól eltérően a modern Izraelnek nemcsak a Tízparancsolat törvényének, hanem a próféciaíknak is letéteményeseinek kellett lennie.

„Isten e mai napon úgy hívta el egyházát, miként hajdan Izráelt, hogy világossággént álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítójával, az első, a második és a harmadik angyal üzenetei által elválasztotta őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket önmagához. Törvényének letéteményeseivé tette őket, és rájuk bízta az ez időre szóló próféciaik nagy igazságait. Miként az ókori Izraelre bízott szent kijelentések, ezek is szent letétet képeznek, amelyet közölni kell a világgal. A Jelenések 14. fejezetének három angyala azokat a népet jelképezi, akik elfogadják Isten üzeneteinek világosságát, és az Ő követeként indulnak el, hogy a figyelmeztetést megszólaltassák a föld hosszában és széltében. Krisztus így jelenti ki követőinek: ‘Ti vagytok a világ világossága.’ Minden lélekhez, aki elfogadja Jézust, a Kálvária keresztyje így szól: ‘Íme, a lélek értéke: „Menjetek el széles e világra, és hirdessétek az

evangéliumot minden teremtménynek.”” Semminek sem szabad megengedtetnie, hogy gátolja e munkát. Ez a jelen időre nézve mindennél fontosabb munka; kihatásának oly messzire kell terjednie, mint az örökkévalóság. Az a szeretet, amelyet Jézus az emberek lelkei iránt tanúsított az áldozatban, amelyet megváltásukért hozott, minden követőjét cselekvésre fogja indítani.” Bizonyosságtételek, 5. kötet, 455.

A prófécia „nagy igazságai”, amelyeket angyalok közvetítettek, és amelyek William Miller munkája által nyertek megalapozást, „szent letétet képeznek, amelyet közölni kell a világgal”. A Tízparancsolat törvénye, a természet törvényei, az egészség törvényei és a prófétai tanulmányozás törvényei ugyanattól a nagy Törvényadótól származnak, és egyetlen parancsolat elvetése annyi, mint valamennyit elvetni. A William Millernek adott módszertan elutasítása fokozatos lázadást indított el, amely végső soron oda vezet majd, hogy az adventizmus elveti a hetednap szombatot.

„Az Úrnak pere van az ő magukat népének valló népével ezekben az utolsó napokban. E perben a felelős tisztségeket betöltő emberek a Nehémiás által követett úttal merőben ellentétes irányt fognak követni. Nemcsak maguk hagyják majd figyelmen kívül és vetik meg a szombatot, hanem másokat is megkísérlelnek visszatartani annak megtartásától azáltal, hogy a szokás és a hagyomány törmeléke alá temetik. A gyülekezetekben és a szabad ég alatt tartott nagy összejöveteleken a lelkészek a népre fogják sürgetni a hét első napjának megtartását. Csapások vannak tengeren és szárazföldön; és e csapások szaporodni fognak, egyik katasztrófa szorosan a másikat követi; és a lelkiismeretes szombatünneplők kis csapatára úgy mutatnak majd rá, mint akik a vasárnap semmibevétele által Isten haragját hozzák a világra.”

„Sátán ezt a hamisságot szorgalmazza, hogy foglyul ejthesse a világot. Az a terve, hogy az embereket a tévelygések elfogadására kényszerítse. Tevékeny részt vállal minden hamis vallás terjesztésében, és semmitől sem riad vissza téves tanok kikényszerítésére irányuló törekvéseiben. A vallási buzgalom palástja alatt az ő lelkülete által befolyásolt emberek a legkegyetlenebb kínzásokat találták ki embertársaik számára, és a legborzalmasabb szenvedéseket zúdították rájuk. Sátánnak és ügynökeinek ma is ugyanaz a lelkülete; és a múlt történelme napjainkban meg fog ismétlődni.”

„Vannak emberek, akik elméjüket és akaratukat a gonosz véghezvitelére állították; szívük sötét rejtekeiben elhatározták, milyen bünteteket fognak elkövetni. Ezek az emberek önmagukat ámitják. Elvetették Isten igazságának nagy mércéjét, és annak helyébe a maguk mércéjét állították; s önmagukat e mércéhez hasonlítva szentnek nyilvánítják magukat. Az Úr megengedi majd nekik, hogy feltárják, mi van a szívükben, hogy cselekedeteikben megjelenítsék annak az úrnak a lelkületét, aki uralkodik rajtuk. Megengedi, hogy megmutassák törvénye iránti gyűlöletüket azokkal való bánásmódjukban, akik hűségeselek annak követelményeihez. Ugyanaz a vallási örület fogja hajtani őket, amely Krisztus keresztre feszítő csöcselékét is feltűzelte; egyház és állam ugyanabban a romlott összhangban fog egyesülni.”

„A mai gyülekezet az egykori zsidók nyomdokait követte, akik félretették Isten parancsolatait a maguk hagyományaiért. Megváltoztatta a rendelést, megszegte az örök szövetséget, és most, miként akkor, ennek eredménye a kevélység, a hitetlenség és a hűtlenség. Valódi állapota Mózes énekének e szavaiban tárul elénk: „Megromlottak, nem az ő fiai, az ő szeplőjük; fonák és elvetemedett nemzedék. Így fizettek-e az Úrnak, ó bolond és esztelen nép? Nem atyád-é ő,

aki szerzett téged? Nem ő alkotott és erősített meg téged?”” Review and Herald, 1884. március 18.

Az adventizmus igazságának végső elutasítása a vasárnaptvény idején következik be, amint az adventizmus megismétli az ősi Izráel történetét, amikor „ugyanattól a vallási örület szellemétől indítatva, amely Krisztus keresztre feszítésére uszította a csöcseléket; az egyház és az állam ugyanabban a romlott összhangban egyesül.” Az adventizmus fokozatos lázadása Ezékiel nyolcadik fejezetében jelenik meg, négy egyre súlyosbodó utálatosságban, amelyek prófétai módon jelölik az adventizmus négy nemzedékét, amely 1863-ban kezdődött. A végső utálatosság az, amikor Jeruzsálem vezetői leborulnak a nap előtt.

És bevitt engem az Úr házának belső udvarába; és ímé, az Úr templomának ajtajánál, a tornác és az oltár között mintegy huszonöt férfi volt, hátukkal az Úr temploma felé, arcukkal pedig kelet felé fordulva; és a napot imádták kelet felé. Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e ezt, embernek fia? Vajon csekély dolog-e Júda háza előtt, hogy elkövetik azokat az utálatosságokat, amelyeket itt cselekszenek? Mert erőszakkal töltötték be a földet, és ismét arra tértek, hogy engem haragra ingereljenek; és ímé, az ágat az orrukhoz tartják. Ezért én is haraggal cselekszem: szemem nem fog megkímélni, és nem könyörülök; és noha fülemből kiáltanak nagy szóval, mégsem hallgatom meg őket. Ezékiel 8:16–18.

Az az ítélet, amely abban az időben megy végbe, Bélsaccár ítéletének „órájában” van szemléltetve.

Belsazar király nagy lakomát szerzett ezer főemberének, és bort ivott az ezer előtt. Belsazar, miközben ízlelte a bort, megparancsolta, hogy hozzák elő azokat az arany- és ezüstedényeket, amelyeket atyja, Nabukodonozor hozott el a jeruzsálemi templomból, hogy abból igyék a király, főemberei, feleségei és ágyasai. Akkor előhozták az aranyedényeket, amelyeket Isten házában jeruzsálemi templomából vittek el; és ivott azokból a király, főemberei, feleségei és ágyasai. Bort ittak, és dicsőítették az arany-, ezüst-, réz-, vas-, fa- és kőisteneket. Abban az órában emberi kéz ujjai jelentek meg, és írtak a királyi palota falának vakolatára, a gyertyatartóval szemben; és a király látta a kézfejnek azt a részét, amely írt. Ekkor megváltozott a király arca, és gondolatai megrémítették őt, úgyhogy derekának izületei elernyedtek, és térdai egymáshoz verődtek. A király hangosan kiáltott, hogy hozzák be a csillagjósokat, a káldeusokat és a jóvendőmondókat. És megszólalt a király, és ezt mondta Babilon bölcseinek: Aki elolvassa ezt az írást, és megadja nekem annak értelmét, bíborba öltöztetik, aranylánc lesz a nyakán, és harmadik uralkodó lesz az országban. Akkor bementek a király minden bölcsei; de nem tudták elolvasni az írást, sem a királlyal tudatni annak értelmét. Akkor Belsazar király igen megrettent, arca elváltozott benne, és főemberei megdöbbenek. Dániel 5:1–9.

Ugyanabban az „órában”, amikor Baltazar ítélete elérkezett, Sidrákot, Misákot és Abednegót a kemencébe vetették, amelyet a szokásosnál „hétszer” forróbbra hevítettek.

Most, ha készen álltok arra, hogy abban az órában, amikor meghalljátok a kürt, síp, citera, lant, zsoltráfá és duda hangját, és mindenféle zenét, leboruljatok, és imádjátok a képet, amelyet készítettem, jó; de ha nem imádjátok, ugyanabban az órában az égő, tüzes kemence közepébe vettettek; és ki az az isten, aki megszabadíthat titeket az én kezemből? Sidrák, Misák és

Abednégó felelték, és ezt mondták a királynak: Ó, Nabukodonozor, nem szükséges e dologban felelnünk neked. Íme, a mi Istenünk, akit szolgálunk, ki tud szabadítani minket az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is megszabadít minket, ó király. De ha nem tenné is, legyen tudodra, ó király, hogy a te isteneidet nem szolgáljuk, és az aranyképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk. Ekkor Nabukodonozor megtelt haraggal, és arca kifejezése megváltozott Sidrák, Misák és Abednégó ellen; ezért szólt, és megparancsolta, hogy a kemencét hétszerte jobban fűtsék be annál, mint ahogyan szokták felfűteni. Dániel 3:15–19.

Belszár ítéletének „órája” ugyanaz az ítéleti „óra”, mint Sidrák, Misák és Abednégó számára, és mindkét eseménysorban a „hétszeres idők” e ítélet jelképeként jelennek meg. A három derék férfiú azt a két tanút jelképezi, akik felhőkkel szállnak fel a mennybe mint zászlójel a nagy földrengés „órájában”, a vasárnaptörvény idején, Belszár pedig ugyanabban az „órában” a földi vadállatra hozott nemzeti romlás ítéletét jelképezi.

A következő cikkben folytatjuk Belszár ítéletének tanulmányozását.

„Mélyen foglalkoztat lélekben a kegyesség alacsony mértéke népünk körében. És amikor a Kapernaumra kimondott jajokra gondolok, arra gondolok, mennyivel súlyosabb kárhoztatás nehezedik majd azokra, akik ismerik az igazságot, mégsem az igazság szerint jártak, hanem a maguk gyújtotta szikrák fényében. Az éjszakai órákban igen ünnepélyes módon szólok a néphez, könnyörögve nekik, hogy kérdezzék meg saját lelkiismeretüktől: Mi vagyok én? Keresztyén vagyok-e, vagy nem? Megújult-e a szívem? Formálta-e jellememet Isten átformáló kegyelme? Megbántam-e bűneimet? Megvallottam-e azokat? Bocsánatot nyertek-e? Egy vagyok-e Krisztussal, amiképpen ő egy az Atyával? Gyűlölöm-e azt, amit egykor szerettem? Szeretem-e most azt, amit egykor gyűlöltem? Kárnak ítélek-e mindent Krisztus Jézus ismeretének mindent felülmúló volta miatt? Érzem-e, hogy Jézus Krisztus megvásárolt tulajdona vagyok, és hogy minden órában az ő szolgálatára kell odaszentelnem magamat?”

„Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Az egész földet be fogja világítani az Úr dicsősége, miként a vizek beborítják a nagy mélység medreit. A próféciák beteljesednek, és viharos idők állnak előttünk. Régi viták, amelyek hosszú időre látszólag elcsitultak, újra felélednek, és új viták támadnak; az új és a régi összekeveredik, és ez igen hamar bekövetkezik. Az angyalok visszatartják a négy szelet, hogy ne fújjanak, míg a meghatározott figyelmeztető munka el nem jut a világhoz; de a vihar gyülekezik, a felhők sűrűsödnek, készen arra, hogy a világra zúduljanak, és sokak számára úgy jön majd el, mint éjjel a tolvaj.”

„Sokan mosolyogtak, és nem akarták elhinni, amikor húsz és harminc évvel ezelőtt azt mondtuk nekik, hogy a vasárnapot az egész világra rá fogják kényszeríteni, és törvényt hoznak megtartásának kikényszerítésére, valamint a lelkiismeret erőszakolására. Látjuk, hogy ez beteljesedik. Mindaz, amit Isten a jövőről mondott, bizonyosan meg fog valósulni; egyetlen dolog sem marad el mindabból, amit ő kijelentett. A protestantizmus most átnyújtja kezét a szakadékon át, hogy kezét fogjon a pápasággal, és szövetség alakul, hogy a negyedik parancsolat szombatját eltaposva eltüntesse; és a bűn embere, aki Sátán sugalmazására bevezette a hamis szombatot, a pápaságnak ez a gyermeke felmagasztaltatik, hogy Isten helyét foglalja el.”

„Úgy tárult elém, mintha az egész menny a történesek kibontakozását figyelné. Válságnak kell nyilvánvalóvá válnia Isten földi kormányzásával kapcsolatos nagy és hosszan elhúzódó küzdelemben. Valami nagy és döntő dolognak kell végbemennie, mégpedig igen hamar. Ha késedelem állna be, Isten jelleme és az Ő trónja csorbát szenvedne. A menny fegyvertára nyitva áll; Isten egész világegyeteme és annak minden felszerelése készen áll. Az igazságosságnak csak egyetlen szót kell kimondania, és rettenetes megnyilatkozásai lesznek Isten haragjának a földön. Lesznek szózatok, mennydörgések és villámlások, földrengések és egyetemes pusztulás. A mennyei világegyetem minden mozdulása arra szolgál, hogy felkészítse a világot a nagy válságra.”

„Az erőfeszítés minden földi elemet hatalmába vesz; és mint olyan nép, amely nagy világosságot és csodálatos ismeretet kapott, közülük sokakat az öt alvó szűz jelképez lámpásaikkal, de edényeikben olaj nélkül; hidegen, érzéketlenül, gyenge, hanyatló kegyességgel. Míg egy új élet árad szét, és alulról sarjad fel, s erős fogást vesz Sátán minden eszközén, előkészítve az utolsó nagy küzdelemre és harcra, addig új világosság, élet és erő száll alá a magasságból, és birtokba veszi Isten népét, akik nem holtak, amint most oly sokan azok, vétkeikben és bűneikben. Az a nép, amely most a szemünk előtt végbemenő eseményekből meglátja, mi az, ami hamarosan ránk következik, többé nem fog emberi találmányokban bízni, hanem érezni fogja, hogy a Szentlelket el kell ismerni, be kell fogadni, a nép elé kell tárni, hogy küzdhessenek Isten dicsőségéért, és az élet minden mellékútján és országútján munkálkodjanak embertársaik lelkének megmentéséért. Az egyetlen szikla, amely biztos és rendíthetetlen, az Örökkévalóság Sziklája. Egyedül azok vannak biztonságban, akik erre a Sziklára építenek.”

„Akik most test szerint gondolkodnak, azok — nem tekintve Istennek az ő Igéjében és Lelkének bizonyágtételei által adott figyelmeztetéseit — soha nem egyesülnek a megváltottak szent családjával. Érzékiek, gondolkozásukban lealjasultak, és utálatosak Isten szemében. Soha nem szentelődtek meg az igazság által. Nem részesei az isteni természetnek, soha nem győzték le az ént és a világot annak vonzalmaival és kívánságaival együtt. Ilyen jellemek mindenütt megtalálhatók gyülekezeteinkben, s ennek következtében a gyülekezetek gyengék, erőtlenek és készek a halálra. Most nem hangozhat közömbös bizonyágtétel, hanem határozott, éles bizonyágtételre van szükség, amely megdorgál minden tisztátalanságot, és felmagasztalja Jézust. Nekünk mint népnek a várakozás lelkületében kell lennünk, munkálkodva, várva, örködve és imádkozva.”

„Krisztus második eljövételének e boldog reménységét gyakran kell a nép elé tárni annak ünnepélyes valóságaival együtt; mert a mi Urunk Jézusnak dicsőségében való közeli megjelenésére való várakozás arra indít, hogy a földi dolgokat ürességnek és semmiségnek tekintsük. Minden világi tisztesség vagy megkülönböztetés értéktelen, mert az igaz hívó a világ felett él; léptei a menny felé haladnak. Zarándok és jövevény ő. Polgársága odafent van. Krisztus igazságának napsugarait gyűjti lelkébe, hogy égő és fénylő világosság legyen abban az erkölcsi sötétségben, amely beborította a világot. Mily erőteljes hit, mily eleven reménység, mily buzgó szeretet, mily szent, Istennek szentelt buzgóság látható benne, és mily határozott különbség közte és a világ között! ‘Vigyázzatok azért és imádkozzatok mindenkor, hogy méltóknak találtassatok arra, hogy elkerüljétek mindazokat, amik bekövetkeznek, és

megállhassatok az embernek Fia előtt.’ ‘Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok.’ ‘Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, eljő az embernek Fia.’ ‘Ímé, úgy jövök, mint a tolvaj. Boldog, aki vigyáz, és őrzi az ő ruháit.’”
Röpiratok, 38–40.